

M. H. H. ZSÉNYI KÖNYVTÁRA
PIPISTONYVOLTÓR
NEVELŐKÖZÖSSÉG
1900

KIS LAP

HINTA. (Lásd a 6. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

L.IX. köt. 1. szám.

Ara negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1900. július 1-én.

ROSZCSONT FERKE LEVELE FORGÓ BÁCSIHOZ.

Kezdi *Roszcsont Ferke* maga.
Folytatja és befejezi *Ida néni*.
(Képekkel.)

Kedves Forgó bácsi!

HÁT bizony én már régen irtam volna a kedves Forgó bácsinak, de tudja Isten, sehogy sem megy könnyen az irás. Egy nap nincsen kedvem: amikor meg kedvem kerekedne, nincsen papirosom; ha van papirosom, nincsen tollam; ha van tollam, nem fog, vagy a ténta kocsonyás, vagy hig; ha már minden együtt volna, mert össze szedte *Ida néni* és lefogott, hogy irjak: akkor... akkor... akkor rám üt a nagy éhség és majd kilyukasztja a gyomromat. Tessék! Olyan éhes vagyok most is, mint három farkas! Megyek valami enni valót keríteni, különben meghalok. Mindjárt vissza jövök. Csak egy fél perczig leszek oda.

— *Ida néni folytatja:*

— Ugy van, kedves Forgó bácsi, elfutott a lurkó és itt hagyott. Bizonyos lehet benne,

hogy az élés-kamrát megdézsmálta. De már abban is bizonyos vagyok, hogy nem jön többet vissza az iráshoz, legalább ebben az évben le nem foghatom ujra. Lám, igazat mondtam. Amott ni!... már közre is fogták a jó pajtások. Vad Laczi jobb felől húzza, Rontó Pali bal felől ránczigálja, hátul meg Csubák Józsi szoritja, Ferke koma meg két kézzel olyan mohón tömköd a szájába valamit, hogy a két pofája csak úgy dagad bele, a szeme meg kidül. Persze, gyorsan végez az elemózsiával: legalább nem köll egy pajtásának sem adni belőle egy kis foghegyre-valót. Most pedig, ill a berek!... elrohantak mint a szélvész a gézengúzok. Ki tudja mikor jönnek haza és milyen állapotban? Kivánom, hogy ép-kézláb hozzon vissza a forgószél, Ferke öcsém!

Nem lehet tudni, miféle kalandjai akadáhatnak az ilyen bandának az ő utjában; és kivált azt nem lehet tudni, miféle ötletek támadnak a banda-főnök, Ferke urfi buksi agyában. A multkor a vasutnál esett egy kis tréfájuk. Mikor nem messze a pályaudvartól sétáltak, látták, hogy egy egész sor vasuti kocsi áll a sineken, persze üresen; talán azért, hogy majd egy vonathoz csatolják. Egy kocsi ablaka le volt bocsátva, átellenében meg egy táviró-oszlop állt.

A fiuk nem a vasuti töltésen voltak, hanem lenn.

Ferke mindjárt ki is akarta mutatni az ő ügyességét és kezdett erősen dicsekedni.

— Látjátok ezt a vasuti kocsit? Fogadjunk, hogy én innen a két ablakon át minden hajításra eltalálom azt a táviró-póznát. Ha elhibázom fizetek tiz krajczárt; ha eltalálom, mind-egyiktől kapok egy krajczárt. Jó?

— A
de az in

— A
Én szá
a fát. V

— Ig
Józsi. A
rudat, a

Muki
tek föl
vallérna
nagyon
bicskájá
bicskáh
is, meg

— A
köll! m
magadr

— I
Előbb
ha mor

— S
Tedd
kezdjül

Rep
volt né
mint h

szépen
megdö
Laczi

még h
Józsi
ban, e

Az ő
vagy,
nem is

volt é
—
ezt a

— All az alku! zugta Mandrák Pista; de az irigy Vad Laczi közbe kiáltott:

— Azt én is tudom, jobban mint te! Én százszor egymásután is eltalálok azt a fát. Versenyezzünk hát!

— Igenis, versenyezzünk! kiáltott Csubák Józsi. Aki legtöbbször megüti a telegráfós rudat, az kapja a Muki új bicskáját!

Muki új regruta volt, akit az nap vettek föl a becses kompániába, így hát gavallérnak köllött lennie, pedig titokban nagyon sajnálta az új gyöngyház-nyelű bicskáját. Nagyleküen felajánlott még a bicskához egy új, még faragatlan czeruzát is, meg egy darab gummit.

— A czeruza meg a gummi nekem nem köll! mondá Ferke. Azokat megtarthatod magadnak, de a bicskádat add ide!

— Majd ha fagy! gunyolódott Laczi. Előbb lássuk, mit tudsz. Az enyim lesz a, ha mondom!

— Soha-napján, te lurkó! kiáltott Ferke. Tedd le a bicskát a fübe és most rajta, kezdjük meg!

Repültek a kövek, kavicsok, hogy öröm volt nézni. Ferke úgy dobta az ő kavicsait, mint ha puskából lőtte volna. Mindegyik szépen átrepült a két ablakon keresztül és megdöngette a hosszú rudat. Persze, hogy Laczi nem tudott a nyomában járni, de még Pali sem, meg Dani, Pista, Muki, Józsi a hányan voltak az érdemes bandában, egy sem tudott versenyezni Ferkével. Az ő köveik vagy lehulltak a kocsiba, vagy, ha már a két ablakon átjutottak, nem is érték a célhoz közel. Ferke boldog volt és hetykélkedett:

— A bicska az enyém! Most még csak ezt a szép követ a magam kedvére!

Parádés kő volt bizony, hófehér béka-só, melyet a víz gömbölyűre sikált, mint valami golyóbist. Repült a gyönyörű kavics (Lásd a képet a 4. lapon.) akár a nyil, és oda is vágódik a telegráfós oszlophoz, mint a többi, ha... hja, az a ha! Ha t. i. véletlenül nem jut eszébe Rákos urnak, (ez volt az állomási főnök neve) hogy arra járjon s éppen akkor ne tartsa oda a fejét. Természetes, hogy be is fakasztotta az a kemény kő, hiszen nem gombóc. A főnök ur akkorát kiáltott, hogy nyomban kifutott mind a hivatalnok, bakter, a portás, fűtő, munkás — egy szóval, mind aki csak ott volt a pálya-udvaron.

Ferke s a bandája is megrémültek és meglepedkezve bicskáról, verseny-díjról, futásnak eredtek. De szerencsétlenségükre észre vették őket, s míg az emberek egy része a főnök ur körül foglalatzkodott, a többi üzőbe vette a szegény, ártatlan gyerekeket. Valóságos hajtó-vadászat volt.

A fiuk végre beszorultak egy nádasba és ott megcsipték ő kelméket.

Ezek persze védelmezték magukat s elég vitézül, mondhatom; ami annál rosszabb volt, mert a nagy tusában meghempergették őket a sárban, össze tépték a ruhájukat, aztán, mi türes-tagadás: kaptak biz' ők verést eleget. Mikor a kalimpáló Ferkét kihozták onnan, mindenhez hasonlított inkább, csak emberi figurához nem. Feje sár-golyó volt, melyből csak a szeme meg a fehér fogak villogtak ki. Ruháját valóságos sár-pánczél borította. A többi sem volt szebb állapotban. Azt hitte volna az ember, hogy egy vaddisznó-csordát zavartak ki a nádasból.

Volt mosás, de alapos. A főnök ur be akarta záratni, megnyuzatni, felkötteni a

fiukat és csak nagy nehezen birták lecsillapítani. Az a nevezetes kocsi tele volt kövel, az igaz: de hát nem csinálhattak olyan rengeteg nagy kárt, mint ahogy a főnök ur mondja. Hát mi is van az ilyen vasuti kocsi-ban? Tükör, drága porcellán váza, virág-állvány, mi. Valóban nem tudom, hogy lehetett annyi pénzt követelni, mikor pedig még az ablakot sem törték be. Hogy a főnök ur egy hétig

nyomta az ágyat, arról már igazán nem tehet Ferke. Mert hát mit tehet ő arról, hogy épp a főnök urnak kellett akkor arra járni, éppen abban a pillanatban, midőn a kő repült? Miért nem küldte maga helyett Pitók urat, a pénztárost, aki olyan kicsiny babszemember? Azt el nem érte volna a kő. Mert világos dolog: a hórihorgas Rákos fő-

nök ur ütötte belé a fejét a kőbe, nem hogy a kő ütközött az ő fejébe.

Igy okoskodott Ferke. De biz' ő rá nem hallgatott senki és az apja fizetett, én nem tudom, hány, meg hány koronát a Vad Laczi apjával együtt. Pedig ugy kellett volna, hogy azok a drágalátos vasutas emberek fizessék meg a fiúknak a ruhájuk árát. Minek kergették szegényeket a mo-csárba?

— De persze, nincs igazság! panaszkodott nekem Ferke. Egy kis ártatlan mulatságból mindjárt baj lesz. Én a légynek sem véték s mégis kikapok. Ha legalább a bicska volna meg! De azt meg a nagy dula-kodásban elvesztettem. Aztán azok a gaz-emberek kirázták a zsebemből mind azt, ami benne volt: két fillért, egy kis tük-röt, krétát, gombot, vörös czeruzát, egy

tuczat szöveget, hat vas tollat, meg egy sárgaréz-srófot. Hát azt ki fizeti meg nekem? És még nekik áll föl-jebb! De ilyenek az emberek! An-nak a hórihorgas vasgyuró urnak mindenki fogja a pártját és egy sze-gény gyöngé jó fiút, mint ami-lyen én vagyok, mindenki üldöz és egy kanál víz-be szeretnék foj-tani.

A mult héten uj panasza volt.

— Lássá Ida néni, milyen rossz a világ! Jóért ne várj jót!

Persze, megjárta szegény Ferke az ő jóságával. Az iskolában történt, hogy az a semmiházi Vad Laczi, aki haragszik az egyik tanárra, gombostűt szurt a székébe, mert valami kellemes meglepetéssel akart szolgálni a tanár urnak meg az osztálynak. Jött is nagy-méltóságosan Győry Imre uram és semmit sem sejtve, le akar eresz-

REPÜLT A GYÖNYÖRÜ KAVICS . . .

(Lásd a 3. lapon.)

kedni
nagy
tövéig
istente
padból
totta
majd
arról,
Hiszen
hadd
pászko
egész
högöt
Ferké
czolta
pálczá
den
belefa
gény
aki v
hogy
tante
befut
taná
Hiáb
Ferk
csak
Meg
a na
a sz
set
le r
Lac
kis
—
bün
len

kedni a trónusára. Vad Laczi arcza a nagy örömtől kigyult, szája a két füle tövéig huzódott. Ekkor Ferke, aki ezen az istentelenségen fölháborodott, kiugrott a padból és egy szempillantás alatt kirántotta a tanár ur alól a széket, mikor majd hogy rá nem ült. Hát tehetett Ferke arról, hogy a tanár ur hanyatt vágódott? Hiszen ő csak jót akart! No, volt ezért hadd el hadd, mikor a tanár ur föltá-

páskodott! Az egész osztály röhögött, mikor Ferkén megtánczoltatta a nádpalczát, hogy minden porczikája belefájdult a szegény gyereknek, aki ugy ordított, hogy a szomszéd tanteremből mind befutott a sok tanár meg tanuló. Hiába védekezett Ferke, hogy ő csak jót akart. Meg is mutatta a nagy gombostút

a szék nádfonatában, de bizony édes keveset nyert vele. A kapott verést már többé le nem mosta róla semmi. Igaz ugyan, Laczi pajtás is kikapott, de bizony az csak kis vigasztalás volt reá nézve. Pedig ő — ugymond — meg nem érdemelte, hogy büntessék. De hát neki nem szabad jónak lenni!

(Folytatása következik.)

A KINCSES FA.

SOK olyan áldott fa van nálunk is, idegen országokban is, mely jó gyümölcsöt ad táplálékul, csemegéül az embernek, aki ápolja. De a jeles fák közt is egyik legjelesebb egy pálma-fa, mely a forró ég-öv alatt honos. Ez gazdájának ételt, hűsítő italt, kedv-derítő tüzes bort és ezeken fölül még édes czukrot is ad.

A gyümölcs, melyet ez a pálma-fa terem, datolyához hasonló és nagyon jó ízű, egészséges táplálék.

Amíg a gyümölcs tart, nem is éhezik a gazdája. Igen, de a nagy hőségben szomjuság gyöttris épp a jó víz ritkaság ottan. Am itt az áldott fa. Fönn a koronája alatt meghasogatják a kergét sekkora törzsből nagyon bőven szivárogo ki a nedve, melyet edényekbe fognak föl. Ez a nedv rendkívül kellemes, üdítő ital.

Ezt a nedvet erjesztéssel rövid

idő alatt át is lehet alakítani és ekkor kitünő »pálmabor« válik belőle. Ezt szürcsölgetik lakomáikon a bennszülöttek s vigadnak mellette épp ugy, mint másutt a szőlő nedvéből való bor mellett.

De ez még nem minden. Czukor is köll a háznál. Hát ezt is ad az a kincses fa. Ha az edénybe gyűjtött nedvét hosszabban főzik és párologtatják, czukor ülepszik le belőle, még pedig bőven, ugy, hogy egyegy fa tiz kilogramm czukrot is ad.

Nemde egész kincses kamra ez az áldott fa!

... KIRÁNTOTTA A TANÁR UR ALÓL A SZÉKET.

HINTA.

(Képpel a czimlapon.)

*Palika, Rinka,
Repül a hinta.
Fél karral ölelj meg!
A másik kezeddél
Fogd meg a kötelet —
Vigyázz, ne ereszd el!
Hinta ing,
Lugas ring,
Mama ránk letekint.
Ne féltsed gyermekid,
Biztosan ülnek;
Földre sem esnek ök,
Csak lerepülnek.*

A GYŐZTESEK.

(Képpel a 9. lapon.)

BÜSZKÉN ült Zoltán a csacsija hátán. Hogy ne? — mikor győztek a versenyben, a nagy csacsi-versenyben. Tüzes paripával győzni lófuttatásban sokkal szebb ugyan; de ha nincs ló, csacsi is jó, kivált tréfás mulatságban.

És most, hogy ott állunk, most kapják meg a jutalmat. Vigan szól Zoltán:

— Állj nyugodtan, csacsikám! És nyájas, vidám pofát vágj, ha tudsz, mert itt a dicsőség pillanata! Látod, amott Dezső bátyámat? Nagyon jól tud bánni a fotografáló masinával s most minket mint győzteseket lefotografál örök emlékül. Ez már valami, ugy-e csacsikám? Ilyen dicsőségről nem is álmodtál. Bizony az egész familiádban sincsen senki, aki effélével dicsekedhetne. Büszkék és boldogok lehetünk, csacsikám, hogy oly szépen futottunk.

A csacsi nem mondott sem igent, sem nemet, csak egy kicsit megbillentette a hosszú füleit.

— No's, mit billegeted a füleidet, csacsikám? Talán nem vagy megelégedve? No, az igaz, hogy a fáradságból neked jutott a nagyobbik rész: te nyargaltál, ahogy birtak a lábaid; a dicsőségnek pedig nem igen tudod, mi hasznát veheted. Jól van no, hát alkudjunk meg. A dicsőséget én tartom meg egészen, neked pedig adok jó harapni valót.

A csacsi kétszer is megbillentette a füleit. Nyilván azt akarta mondani:

— Nagyon jól van.

Igy tehát Zoltánnak maradt a dicsőség és a fotografia, a csacsi pedig, amint vissza került az istállóba, olyan pompás abra-kot kapott, hogy még a háttas ló is megirigyelhette.

Nem is felejtí el, tudom; és ha megint lesz verseny, megint győzelemre visz az ő kis gazdáját.

volt
akine
szép
Nem
hogy
mint
tett

N
fejét
szolg
hogy
bizo

keny

Mis
min
szer
jobb

N

nyo
és
het
jó
ak
ma

HOL volt, hol nem volt: az Operenciás tengeren túl, de az Üveg-hegyen innen, volt egyszer egy böcsületes fiatal legény, akinek Misi volt a neve. Jól megtermett, szép szál legény volt, ügyes is, szemes is. Nem is igen tudta egyéb baját, csak éppen hogy kevés volt az apró pénze. Egy szó mint száz: még a templom egere sem lehetett nálanál szegényebb.

No, Misi ezért sem hajtotta bűnnek a fejét. Dolgos, markos legény mindig kap szolgálatot. Éppen biztatta is a kisbíró, hogyha szépen megkéri a bíró uramat, ez bizonyosan megfogadja a falu kondásának.

— Jó komencziót adunk, holtig lesz kenyered.

— Az is valami, ha egyéb nincs, felelé Misi. De hát ráérek erre akkor is, ha már mindenből kikoptam. Majd csak előbb szerencsét próbálok a világban. Hát ha jobb is akad valami?

Nem sok dolga volt a készülődéssel: fejébe nyomta a kalapját, fogta a jó fütykösét és világgá indult. Ment, mendegélt, már hetedhét országon is túl járt, de biz' a jó szerencse csak nem akart az utjába akadni. Szinte sajnálni kezdte, hogy nem maradt otthon a falujában, de már oly

messzire bolyongott el, hogy talán haza sem talált volna. Hát csak mendegélt tovább és biztatta magát: majd csak bele botlik egyszer a jó szerencsébe.

Épp amint egy erdő szélén pihengetve így tünődött, egyszerre csak nagy sivalkodást és jaj-veszékelést hall.

— Jaj Istenem! A juhocskám! Az én egyetlen juhocskám!

Főpillant Misi, hát látja, hogy egy öreg anyóka jajgat illetéknépen; nem messze pedig egy ormótlan nagy farkas fut, fogai közt tartva a keservesen bégető juhocskát. Amint ezt látta, már talpra is ugrott Misi az ő fütykösével.

— Ejnye beste férge! Megállj csak!

Biz' az ordas nem állt meg, inkább még jobban neki iramodott, mikor látta, hogy üldözik. De Misi még szaporábban rakta a lábait, el is érte hamar a rabló vadat. Ekkor a farkas hirtelen eleresztette a prédáját és dühösen vicsorgatva rettenetes fogait, Misire rohant. Megint sikoltzott az öreg anyóka:

— Jaj, fiam, inkább hagytad volna a juhocskát, hogy sem téged tépjen szét ez a rettenetes ordas!

— Kettőn áll a vásár! felelé Misi.

És ekkor már le is sujtott a fütykösével a farkas fejére, még pedig oly hatalmasan, hogy a fenevad menten fölfördült, föl sem is kelt többé.

— Így ni! szólt Misi. A juhocskának nincs nagy baja, most már haza ballaghat vele, anyókám.

Az anyóka persze nagyon szépen megköszönte a segítséget s hogy aztán megtudta, mi járatban van Misi, így szólt:

— Tudnék én valamit a te számodra. Csiklandós portéka ugyan, de látom, hogy bátor is vagy, erős is vagy, hát megpróbálhatnád. Aki mer, az nyer.

— Merek én, csak tudjam, mit?

— Én csak annyit tudok, hogy a szomszéd ország királyának sok esztendővel

ezelőtt eltűnt a felesége és a leánya. Azóta mindig keres egy bátor és hűséges legényt valami nehéz munkára. Már sokan próbáltak, de mind bele vesztettek.

Megörült Misi. Ebből már lehet valami. A királynak okvetlenül nagyon elszánt és hű vitézre van szüksége. Misi bizott ma-

gában, hogy emberül meg fogja állani a helyét.

Megköszönte az anyókének a jó tanácsot, aztán odább vándorolt. Meg sem állt, míg a király székes városába nem érkezett, ott meg mindjárt beállított a királyi palotába és elmondta, mi járatban van. A palotabeli emberek félig sajnálkozva, félig nevetve méregették végig, a vállukat vonogatták, de aztán csak bevezették a király eléjébe.

Nagyon öreg ember volt a király és nagyon bus volt az arczata. Meglehetősen kelletlenül szólalt is meg:

— Azt mondták nekem, hogy vállalkozni akarsz arra a szolgálatra, amelyre embert keresek.

— Igen is, felséges királyom, elvállalok én akár milyen nehéz szolgálatot.

ESZTIKE. (Lásd a 11. lapon.)

— És
— N
— N
tetned.

Misin
érdemes
végre cs
otthon
dolgát.

No,
valami.

Misi te

— M

tetem

ségesen

legény

A k

— És tudod-e, miféle dolgod volna?
 — Nem biz' én, még nem tudom.
 — No's hát: a sertéseimet köll legeltetned.

Misinek ugyancsak leesett az álla. Ugyan érdemes volt ennyi világot bejárni, hogy végre csak disznó-pásztor legyen. Ennyire otthon a falujában is fölvihetette volna a dolgát.

Az öreg király alig ha le nem olvasta a legény orra hegyéről, mit gondol, mert így szólt:

Ugy látom, valami különb szolgálatot szeretnél. De nekem éppen csak olyan disznó-pásztorra van szükségem, aki meg tudja őrizni a posikáimat. Még eddig nem akadtam ilyen legényre. Egyik sem hozott estére annyit haza, ahányat reggel kihajtott.

A GYŐZTESEK. (Lásd a 6. lapon.)

No, ez már furcsa! Itt hát lappang valami. Mégis csak meg köll próbálni. Misi tehát azt felelte:

— Már ha vállalkozom rá, hogy legeltetem a felséges uram posikáit, akkor hűségesen be is számolok velök. Böcsületes legény vagyok én.

A király busan rázta a fejét.

— Nem a böcsületükön mult azoknál sem, akik eddig próbálkoztak. Nézz ki az ablakon... látod azt a csucos magas hegyet?

— Látom. Szakasztott olyan mint a cukor-süveg.

— Csak hogy nem cukor ám! Ott valami gonosz varázsló ellenségem lakik, akinek

éppen csak az én posikáimra fáj a foga. Mihelyt nesztét veszi, hogy közel vannak, nagyot füttyent, a csürhe oda fut a sziklához s a gonosz iziben becsal kettőt-hármat magához.

— Hát majd másfelé terelem őket.

— Bölcsen tudnánk annyit jó magunk is. Csak hogy nem lehet. A disznócskák meg vannak babonázva és inkább éhen vesznek, de máshol nem legelnek, nem esznek, csak azon a mezőn ott a cukor-süveg hegy környékén.

— Akkor hát jól köll vigyázni, annyi az egész. Már azt fogadom, hogy beszámolok velök mind egy szálig, ha addig élek is.

Most már kedve volt Misinek erre a disznó-pásztorságra, mivel hogy ilyen nehéz mesterségnek mondták. Az öreg király még egyszer intette:

— Jól gondold meg! Mert ha a te kezeden is elvész néhány darab, csak még nagyobb lesz a szomorúságom.

De Misi erősen fogadkozott, hogy nem lesz hiba. Hát rábizták a király posikáit.

Mindjárt más nap reggel ki is hajtotta őket. A maga számára is vitt a tarisznyában egy kis harapni valót, még pedig jófélét, mert a király konyhájáról bőven adtak neki maradék pecsenyét, liba-czombot, turós rétest, fehér czipót, de még egy üveg boroeskát is. Nincs rossz dolga a királynál még a disznó-pásztornak sem.

Vigan turkáltak a posikák a mezőn; de csakugyan igaz, mindig nagyon a cukor-süveg hegy felé oldalogtak. De volt is rá gondja, hogy elterelje őket onnan. Maga azonban jól megvizsgálta a hegyet.

— Mese-beszéd az, hogy ide bevihette őket valaki, gondolá. Nincs ezen a sziklán

akkora repedés se, mint a bicskám éle. Sima az, mint a frissen meszelt fal.

Egészen megnyugodva indult vissza a sertéseihez... de bezzeg hamar vége lett a nagy bizakodásának. Mert egyszerre csak éles füttyentés hallzott s erre az egész csürhe hangos rőfögéssel rohant a hegy felé. Volt dolga Misinek, hogy vissza terelje a neki vadult sertéseket. Nagy-nehezen végre boldogult és már azt hitte, rendben van a dolga; de amint körül néz, látja, hogy két posika nagy kerülő uton mégis csak eljutott a hegy tövébe, a hegy oldalán pedig nyilás támadt, az egyik sertés épp besurran és a másik is utána indul.

— Tyűh! Mindjárt hiba lesz! gondolá Misi. De biz' én nem engedem!

Akkorákat ugorva, mint az üzött nyúl, egy pillanat alatt ott termett a hasadéknál; de ekkor már a második posika is besurrant, épp csak a fölkkunkorodott farka volt kívül. Hát ennél fogva kapta meg Misi és vissza akarta huzni. Csak hogy nem bírta... inkább őt huzta a sertés maga után. Misi mégsem eresztette. Egyszerre csak hallja, hogy a szikla nagy csattanással össze csapódik mögötte. Vak sötétség volt körülötte. Nem tudta, hova jutott; de mégsem eresztette el a posika farkát, hanem futott utána.

Nem sokára világosodni kezdett, nagy barlangba értek. No, ha sohasem látta is, mégis mindjárt tudta Misi, hogy ez nem lehet más, mint boszorkány konyhája. Középen csodálatosan lángoló, sziporkázó tűz fölött nagy bográcsban rotyogott-forrttyogott valami. Körös-körül mindenféle szörnyeteg kigyók, denevérek, baglyok sziszegtek, huhogtak. De Misi mind-ezekre ügyet sem vetett, mert mindjárt első pillantásra

meglátta
banya
tést s
éles kés

— Csak
az én b

Es m
kiütötte
tében b
de már
rikácsol

— Ja
járt me

— N
is bizo
Még ha
jóságot
bizott!

A b
szólt:

— E
egy pá
is a b
csinálta
ki, hihil
vagy. E

— A
hadd v

—
Mivel

a jószá
jussom,
hogy k
szó sem
ki akar
barátot
gálsz

meglátta, hogy egy rémségesen csuf vén banya már megfogta az elől futott sertést s éppen arra készül, hogy hosszú, éles késsel leszurja.

— Csiba te, vén szipirtyó! Ez a jószág az én becsületedre van bízva!

Es már ott is termett s jó fütykösével kiütötte a kést a boszorka kezéből. Ijedtében biz' ez még a posikát is eleresztette; de már a következő pillanatban rettenetes rikácsolással kiáltá:

— Jaj, te vakmerő bolond! Most mindjárt meghalsz!

— Nem olyan sietős az! De meg nem is bizonyos, amíg kezemben a fütykösöm. Még ha addig élek is, nem hagyom a jószágot, amit az én jó öreg királyom reám bízott!

A boszorka láthatólag meghökkenve szólt:

— Ez már beszéd! Eddig csak egyetlen egy pásztor jutott el ideig, de itt annak is a bocskorába szállt a bátorsága. No, csináltam is belőle nyulat, úgy eresztettem ki, hihí! Te úgy látom, keményebb legény vagy. Ezt már szeretem.

— Akkor hát nyisd ki a hegy oldalát, hadd vezessem haza a posikáimat.

— Jaj fiacskám, nem addig van az! Mivel ily bátran és hűségesen védelmezted a jószágot, hát nem tagadhatom, nincs jussom, hogy hozzájuk nyuljak. De már hogy ki is eresselek innen, arról ugyan szó sem lehet. Ide jöttél, itt rekedtél. Ha ki akarsz jutni, annak csupán egy a módja, barátocskám: még pedig az, hogy megszolgálj a szabadulásodért.

(Vége következik.)

ESZTIKE.

(Képpel a 8. lapon.)

Valj' nektek is tetszik-e

Az aranyos Esztike?

Mert hát — vélik mama, papa —

Nekünk tetszik ez a baba.

Dejszen! — tetszik sok másnak is

Ez a mosolygó kis hamis.

Legfőképp a nagymamája

Gondol örvendezve rája.

Nem beszél még, csak úgy gagyog,

De szem-párja csak úgy ragyog.

Gügyögése szebben mondja

Mint ha fennyen szónokolna —

Szebben szól a mosolygása

Mint a szónok szép szólása.

Mellyel ez az édes tömzsi

Nagymamáját felköszönti.

AZ ELRABOLT

KIRÁLY-KISASSZONYOK.

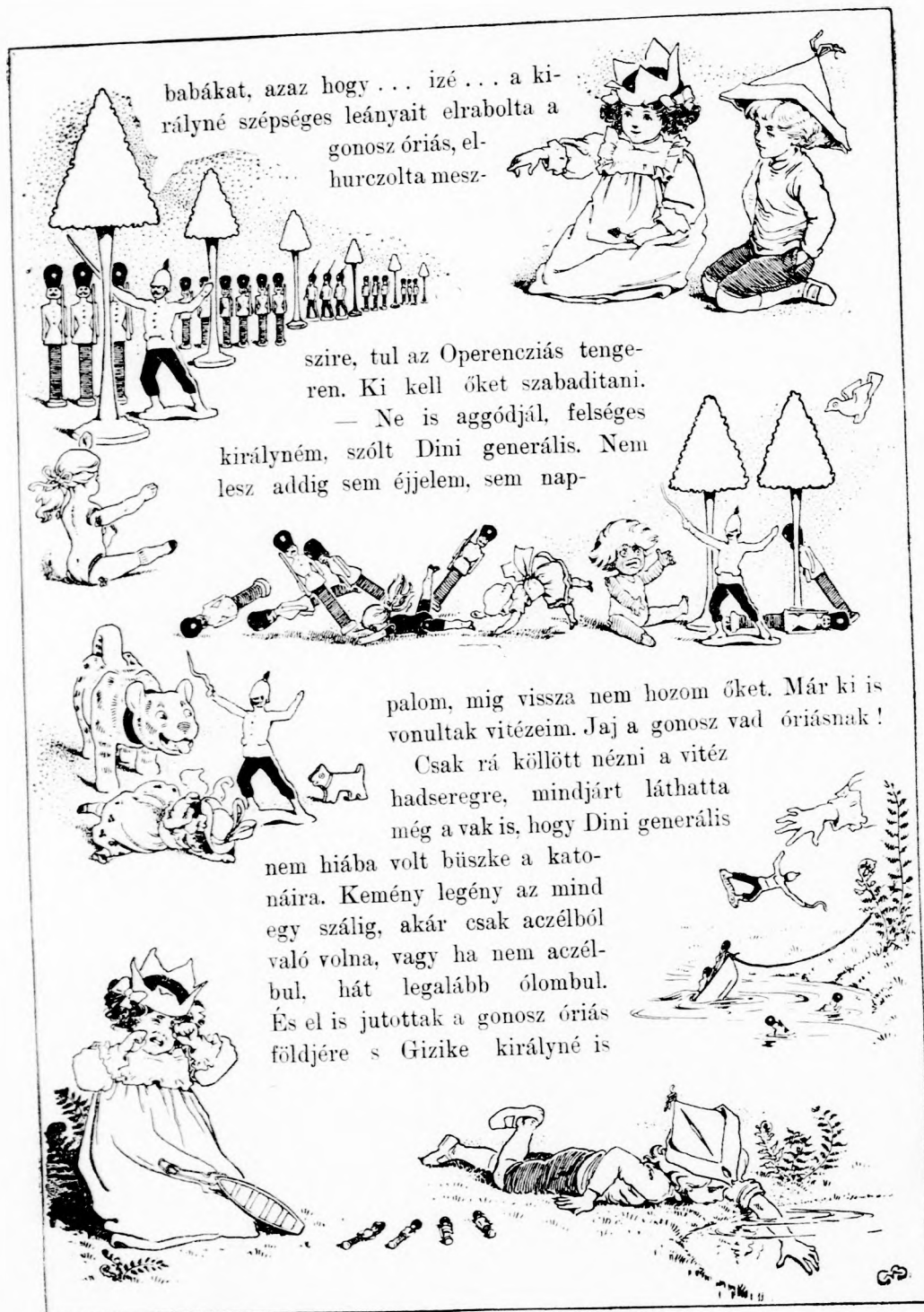
— Siralmas végezetű hősi történetke. —

(Képpel.)

GENIS: siralmas végezetű. Pedig minden dolog csak úgy jó, ha a vége jó; ellenben mit ér a legesodásabb hősiség is, ha a végén...

De hogy a végéhez juthassunk, az elején köll kezdenünk. Az eleje pedig ott volt, hogy Gizike a bábuival és Dinike az ólom-katonáival kísértáltak a közeli patak pázsitos partjára. Már tudni illik Gizike királyné és az ő jeles fő-vezére Dini generális. Mert hiszen akár ki láthatja, hogy Gizike koronát, Dini pedig vitézi csákót visel a fején.

Letelepedtek, elrendezkedtek és nagy tanácsot tartottak. Hajh! ... volt ám miről. Nagy, szörnyűségesen nagy baj történt: a

babákat, azaz hogy ... izé ... a királyné szépséges leányait elrabolta a gonosz óriás, elhurczolta mesz-

szire, tul az Operenziás tengeren. Ki kell őket szabadítani.

— Ne is aggódjál, felséges királyném, szolt Dini generális. Nem lesz addig sem éjjelem, sem nap-

palom, míg vissza nem hozom őket. Már ki is vonultak vitézeim. Jaj a gonosz vad óriásnak!

Csak rá köllött nézni a vitéz hadsereg, mindjárt láthatta még a vak is, hogy Dini generális

nem hiába volt büszke a katonáira. Kemény legény az mind egy szál, akár csak aczélből való volna, vagy ha nem aczélből, hát legalább ólombul. És el is jutottak a gonosz óriás földjére s Gizike királyné is

ott volt
ált föl!

— O
póka! N

— E
Kezd

zett a g

sereg r

iszonyu

király-k

rább, m

hevéber

de a vi

megve

— N

és egy

az óriás

káposzt

Telje

lehetet

oh!...

A h

tette a

Ezek

vissza

jukhoz

veszed

vagy i

ütötte

—

—

kapitá

nek i

mint

baj. I

mara

Dini

—

királ

hog

ott volt velök. Egyszerre örvendve kiált föl:

— Ott az én drága kicsikém, a pim-póka! Ni, hogy nyujtogatja felém a karjait!

— Előre vitézek! kiáltá Dini generális.

Kezdőtött a nagy csata. Vitézül védekezett a gonosz óriás — de mi haszna? A hős sereg rettenthetetlenül nyomult előre s oly iszonyu volt a csata-zaj, hogy még a rab király-kisasszonyok is ijedten futottak hátrább, nehogy még őket is baj érje a harc hevében. Futott volna a gonosz óriás is, de a vitézek hős kapitánya lesujtotta. Remegve könyörgött kegyelemért.

— Nincs pardon! kiáltá a hős kapitány és egyetlen csapással úgy lenyisszantotta az óriás torzonborz fejét, mint a zsenge káposzta-főt.

Teljes volt a diadal, nagy az öröm. Azt lehetett hinni, vége minden bajnak. De oh!... az ádáz sors másképp rendelte.

A hős kapitány lovagiasan talpra segítette a kiszabadított király-kisasszonyokat. Ezek persze ujjongtak örömben, hogy vissza térhetnek szeretett királyné-mamájukhoz. De már az uton esett egy kis veszedelem: egy rettenetes fenevad, tigris vagy ilyen fajta valami, rontott reájok, le is ütötte a lábáról az egyik király-kisasszonyt.

— Jaj, végem van!

— Még nem! Itt vagyok én! szólt a hős kapitány s hatalmas szablyájával a tigrisnek is éppen úgy lenyisszantotta a fejét, mint az óriásnak. Hát itt még nem történt baj. És azután sem történt volna, ha megmaradnak a biztos száraz uton: de ime, Dini generális így szólt:

— Tudod, Gizike... az az... felséges királyném, most már úgy köll annak lenni, hogy mivel az Operenciás tengeren tulról

jönnek, hát hajón köll vissza térniök. Itt a hajócskánk... pompás hajó... ebbe fognak beülni és a patakon... már, hogy a tengeren hajókázva jönnek haza.

Gizike királynénak nem volt egészen inyére a dolog. Mert biz' a tenger veszedelmes egy portéka. De ha vitéz Dini generális azt mondja, hogy úgy lesz: még a királyné is engedni kénytelen.

Vizre került hát a hajócska, bele pedig a király-kisasszonyok, katonák és utolsóinak épp a hős kapitány ugrott volna bele, mikor — ó borzasztó, iszonytató! — a tul terhelt hajócska megbillent, elmerült és mind, mind aki benne ült, nagy-hirtelen kifordult a vízbe.

A partról kétségbe esett sikoltás hallatszott és vége lett a vigan indult mesejátéknak.

— A bubáim! Viszi a víz! jajgatott Gizike.

Biz' azokat vitte a patak erős sodra. Az ólom-katonák szerencsésebben jártak, azonnal lemerültek a fenékre s Dinike kihalászgatta őket. Nem is tehetett a viz kárt bennök. Hanem a szegény bábuk!...

— Mondtam ugy-é, ne tedd őket abba a haszontalan kis csónakba! szólt Gizike zokogva.

— Hiszen nem merültek el, biztatta Dini. Mindjárt kifogdosom őket. Majd megszáradnak.

Utánuk szaladt, hosszú vesszővel ki is halászta mind a két bábut s húzta ki a partra.

— Lám, nem fultak meg.

No, az igaz, hogy nem fultak meg. De eláztak annyira, hogy teljesen csuffá lettek. A hajuk levált a fejökről, a festék lemállott a képökről, siralom volt csak látni is őket. Biz' azokat szemétre lehetett már

dobni. Dinike, aki jó fiú és jó testvér volt, maga is nagyon sajnálta ezt a nagy bajt s most már ő busult el anyira, hogy még Gizike vigasztalta.

— Hiszen nem akartál rosszat, tudom, mondá sohajtva. Majd együtt kérjük mámacskát, ne haragudjon nagyon. És majd talán új bubát is kapok valamikor.

Hát kapott is. De volt rá gondja, hogy a Dini vitéz katonái ne mentsek meg a gonosz óriástól és ne hajókáztassák meg a sebes patak Operenciás tengerén.

Rejtett név.

Abony	Győr
Arad	Neszmély
Árokszállás	Ruszt
Déva	Veszprém.

Ezeket a neveket olyképp rójjátok egymás alá, hogy a kezdő betűkből egy ismert magyar város neve kerüljön ki.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Fény és boru.“

Történeti elbeszélések. Az ifjuság számára írta Remellay Gusztáv; két képpel, díszes kötésben.

A RÓZSA ÉS TÖVISE.

— Virág-mese. —

NYILADOZTAK a szép rózsató bimbai. Egyik-másik rózsza már teljesen kinyílván pompázott, édes illatot terjesztve messzire. Büszke is volt a rózsza és kevély megelégedéssel nézett le a többi virágra. Egyszerre azonban nagyot csappant a büszkesége.

Ott sétált a kert asszonya s meg akarta szagolni a rózsát. Meg is fogta az ágat, magához hajlította, de ugyan hirtelen el is eresztette és fölkiáltott:

— Jaj, ez a csuf tövis! Hogy megszurtt! Boszantó, hogy ennek a szép virágnak ilyen förtelmes tövisei vannak!

Kár-örömmel hallotta ezt a többi virág, aztán gunyolta is a rózsát.

— No lám! Hát mégsem tökéletes az a büszke rózsza.

— Förtelmes tövisei vannak. Hahaha!

— Rólunk nem mondhatnak ilyet. Hát mégis csak különbek vagyunk.

Pironkodva, boszankodva hallgatta a rózsza. Nem tudott rá felelni. Hiszen igaz, ugy van. Egészen el is keseredett miatta.

— Mégis borzasztó! Minek is van rajtam ez a sok csuf tövis? Oh, milyen boldogtalan vagyok! Bár csak valami jó tündér megszabadítana tőlük!

Jó tündér nem járt a tájékon, hanem járt valaki más, még pedig éppen nem tündér. Ijedten látták közeledését a virágok, mert az a valaki nem volt senki más, mint egy éhes csacsi, aki valamiképp szabadult a kertbe és ott csunyán gazdálkodott. Biz' ő nem válogatta, virág-é, nem-é: leharapdált, megevett mindent, ami útjába akadt. Már egész sor szép virágot legelt le s a rózsza közelébe ért. Bezzeg most volt még csak a rózsza megszeppenve!

— Jaj, mindjárt belém kap! Oh, oh! Végem van!

Bele is kapott a falánk csacsi, vagy inkább csak megpróbálta. De hirtelen vissza is kapta a fejét és ugyancsak szivta a szája szélét.

— Ejnye no! dörmögte. Micsoda gonosz tüskék vannak ezen a bokron? Egészen megvérezték a számat, nyelvemet. Inkább nem is bántom.

S odább ballagott. A rózsza pedig hálás örömmel szólt:

— Oh ti kedves, drága töviseim! És én még ócsároltalak! Nem vagytok mindig kellemesek, de megoltalmaztok a veszedelmétől. Legyetek hát csak mindig velem!

A NAGYAPÓ BIBLIÁJA.

— Apróka történet. —

NAGYON öreg, nagyon beteges ember volt a nagyapó. A nap legnagyobb részét karos székében üldögélve töltötte és a bibliát olvasgatta. Nem igen érdekelte őt már holmi kívánságos multság, lelke csak a Szentírás magasztos igéiben talált örömet.

De mégis, örömet szerzett neki egy kívánsága teljesülése. Látni kívánta még egyszer két unokáját, kik messze a fővárosban laktak. El is jöttek ezek hosszabb időre. Deli fiatal ember volt mind a kettő, egymástól azonban nagyon különbözött s rövid idő alatt kitűnt, hogy az öreg nagyapó az egyiket sokkal jobban szereti.

— Elek igazi, komoly, jámbor, istenfélő ifju, mondá. Egész nap elüldögél mellettem és felolvassa nekem a bibliát s maga mondja, hogy ez neki a legnagyobb gyönyörűsége. Dezső nagyon sokat tanulhatna tőle. Nem is igen szeret engem.

Meg is mondta ezt a nagyapó Dezsőnek, aki hévvel védekezett.

— Edes nagyapácska, ne hiszen rólam olyan rosszat! Nem vagyok én sem istentelen, sem könnyü véri, őszintén szeretem is nagyapácskát. De az életnek is örülök és nem akarok képmutató lenni, pedig az volnék, ha azt mondanám, hogy elég nekem, ha egész nap a bibliát olvasom.

— Jól van no, hiszen fiatal vagy, megbocsátom, hogy olyan vagy, amilyen.

Végre haza kellett utazniok a fiataloknak. Ekkor így szólt a nagyapa:

— Meglehet, hogy nem látlak többé ez életben. Legyen tőlem emléketek. Neked, te könnyüvéri Dezső, ime az arany zsebórámat adom, mely életemnek annyi jó és rossz percét mutatta. Neked pedig, Elek fiam, ezt az öreg bibliát, mely életem vigasztalója volt.

Átvették az ajándékot, de mikor szobájukba tértek, Elek dühösen csapta le a vaskos bibliát.

— Megbolondult az öreg, hogy ilyen haszontalan könyvet ad örök emlékül? Te

örülhetsz a szép órának. No, majd utközben kidobom az árokba azt a lomot. Mert hazáig csak nem czipelem!

— Ejnye no, Elek! szólt Dezső. Hiszen emlékül van. De ha épp akarod, cseréljünk. Neked adom az órát s én tartom meg a könyvet.

Elek nagy készséggel állt rá s épp megtörtént a csere, mikor belépett a nagyapó, haragtól kigyult képpel.

— Ugy, ugy, Dezső fiam, legyen a tied a könyv. Te nem vagy képmutató, mint Elek, aki, most már látom, gazdag jutalmat lesve, szenteskedett. Nézd meg csak, mi van a könyv lapjai közt.

Fölnyitotta s a könyv lapjai közül egész csomó százás bankó került elő. Az kapta meg, aki érdemes volt rá.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LVIII. köt. 24-ik számában közölt tizenöt rejtett név megfejtése:

Edít, Emil, Adél, Ottó, Márta, Félix, Tibor, Ida, Ernő, Bandi, Kati, Károly, Berta, Zsófia, Izsák.

Helyesen fejtették meg: Szüts Ilona és Ella, Hacker Irén és József, Kövesi Jenő, Hirsch testvérek, Adler Sarolta és Rudolf, Leipniker Iduska és Mátyás, Jurenák Gizi, Térfy Marianna, Goldstücker Tercsi, Follinus Kornél, Thaly Florence, Weiszberger Teri és Anikó, Kováts Márta, Kiss Margit, Gyárfás Erzsike, Nasitz Gyuri, Merlin Alice, Falcione Helénke, Vámosy Loránt, Tiszti Lajos, Pogány Vilmos, Bayer Anti, Husz Miczike, Smaregla Mariska és Béla, Romeiser Márta és Jolánka, Glück Margit, Hollós László, Sinkovits Clarisse, Veress Jenő, Kováts Bella és Géza, Zorkóczy Atala, Lengyel Margit és Kálmán, Stern Jolán és Birike, Hauer Dóra, Szántó Olga és Ernő, Jákó Margit és Miczike, Sándorfi Dezső, Badics Gizella, Loránt Elly, Somogyi Margit, Lipsicz Ernő, Boros Emmike, Péterfy Vilma, Háy Irén és Juliska, Kummerer Paula, Veress Gizi és Józsi, Kazy Péter, Herzog Dóra és Vilma, Medveczky Gyurika és Sándor, Vész Andrea, Kossaczky Gyula, Kazy Livia, Győry Sarolta, Horváth Ferencz, Szent-Iványi Ella és Marianne, Tasnády Márta, Komlós Andor és Tibor, Kovács Ferencz, Endreffy Jenny, Pungur Béla, Materny Róza és Margit, Nagy Lenke és Ernő, Fischer Péter és Pál.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Győry Sarolta, Keszthelyt*, kinek a jutalom-könyvet (*Mosék és regék*, gyermekek számára írta *Vilma néni*, két színes képpel és több szöveg-rajzzal, diszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

A »KIS LAP« LVIII. köt. 23-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: *Badics Gizella, Péterfy Vilma, Pungur Béla, Pap Lilike, Schönstein Mariska.*

— Olvassátok! —

Forgó bácsi tiz parancsolata.

1. Leveled papirosa sima szélü legyen és tiszta.
  2. Irkából tépett papirosra levelet ne írj.
  3. Levelet be ne porozz, be ne poczázz.
  4. Leveleden mindig rajta legyen a kelet napja és helye.
  5. Ami a szerkesztőnek szól (közlés, megfejtés, gyűjtés), azt ne küldjed a kiadó-hivatalba.
  6. Ami pedig a kiadó-hivatalnak szól (előfizetés, elmaradt számok végetti felszólalás, bekötőtáblák, régi számok vagy kötetek megrendelése) azzal ne fordulj a szerkesztőhöz.
  7. Leveled papirosa ne legyen rikoltó színü, se illatos.
  8. Csak fekete tentát használj írásra.
  9. Ismeretlen s csakis családi körben járatos beczéző nevet ne használj.
  10. A szerkesztőségbe intézett levél állandó czime legyen: *Forgó bácsinak, a „Kis Lap“ szerkesztőjének.*
- Aki e tiz parancsolat ellen vét: magára vessen, ha levelét nem veszem figyelembe, vagy ha levele más iratok közé vegyülvén, elkallódik.*

F. b.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Csente Jani. A velencei főtemplomot nem *Marco Polo*, a híres utazó, de *szent Márk* apostol nevével nevezik. — **Grün Berta.** Az illető rovat bizonyítja, hogy minden rendén van. A másik ügyet is kívánságodhoz képest intéztetem el. — **Gyárfás Erzsike.** Örömmel fogadom a megtért baránykát. — **Falcione Helénke.** Szívesen fogadom képes lev. lapodat, mint ahogy fogadom annyi kis olvasótársaidét, de sajna, nem viszonzhatom. — **Szakáll Bandi.** Szabad bizony nyáron is sárkányt eregetni, csak legyen kedvező szellő, amely felkapja. De hát a magyar-honi gyerek-világ már csak őszzel szereti eregetni. Ez is őszi szokás. — **Sinkovits Clarissa.** Családi vesztésedben őszintén veszek részt. — **Gajus Gyuri.** Kár, hogy arra felétek nem szeret

a golya. Láttam a héten a Tisza vidékén egy rakáson annyi golyát, hogy három vármegyének is jutna belőle. De hát golyáékkal nem lehet vitatkozni. — **Glück Margit.** A te találós meséd nem sokkal újabb keletü a Szt. Gellért hegyénél. Megfejtése ugy-e bár: ha ketté vágják. — **Endreffy Vilma.** Bizony alig érhetlek utól. A »Kis Lap« hetenkint csak egyet lép, s te épp három levéllel s egy küldeménnyel örvendeztetted meg ez alatt engemet. Ez utóbbiról véleményt mondok, mihelyest elolvastam. A *ronde*-írás francia írás, melyre csapott csőrü tollat használtunk. Level. lap vagy levél, nekem mindegy. Amaz kényelmesebb nektek is, nekem is. Ha a rejtett mondásba az *ny*-et két betűnek vetted, akkor hibás. Mert így a férfi-név gyanánt *Elemény* jó ki *Elemér* h. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Hajdú Margitka (Bpest, Margit-körút 49.) a hozzá beküldött képes lev. lapot szívesen viszonzozza hasonlóval.

Az Országos Gyermekek-védő Egyesületnek:
Grün Ilonka gyűjtése 8 korona. 20 fil. (Egyes adakozók: apa 1 kor., mama 70 fil., Ilka néni 60 fil., Olga 60 fil., Ödön bácsi 1 kor., Berta 1 kor., Vilma 60 fil., Sándor 1 kor., Iluska 80 fil., Annus 40 fil., Böske 20 fil., Laczi 20 fil., Kisasszony 10 fil.)

AzÉg áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.